

Η ιστορία έχει αρχίσει από τον Φεβρουάριο του 2013, που με έπιασε για πρώτη φορά η μέση μου σοβαρά και έμεινα 5 εβδομάδες στο κρεβάτι.

Από τότε μέχρι τώρα, Φεβρουάριος 2020, με έχει πιάσει 3-4 φορές σοβαρά που χρειάστηκε να μείνω στο κρεβάτι ή να περπατάω με πατερίτσες. Όλες τις εξετάσεις που έκανα, σε όλους τους γιατρούς που πήγα, όλοι τα ίδια πράγματα μου λέγανε. Στένωση της σπονδυλικής στήλης. Η θεραπεία ήταν απλή. Ορισμένες εβδομάδες στο κρεβάτι και περπάτημα.

Όταν λοιπόν με ξανάπιασε πάλι λίγο πριν τα Χριστούγεννα, σκέφτηκα ότι ήταν η ίδια ιστορία και θα περνούσε με ξεκούραση. Όταν όμως είδα ότι τα πράγματα πηγαίνανε χειρότερα αντί καλύτερα, αποφάσισα και πήγα στο νοσοκομείο Connolly, στο Blanchardstown, που είναι το πιο κοντινό στο σπίτι μου.

Σάββατο ήταν (17 Ιανουαρίου) που κάλεσα το ασθενοφόρο γιατί δεν μπορούσα να περπατήσω πάνω από 10 βήματα (με 2 πατερίτσες). Αυτό που λένε «δεν με παίρνουν να πόδια μου». Η καημένη η Jo ήταν στην Μαδρίτη για τα γενέθλια της αδελφής της και γύρισε άρον-άρον με το πρώτο αεροπλάνο, αργά την ίδια ημέρα.

Όταν φτάσαμε στο νοσοκομείο, οι τραυματιοφορείς με πήραν με το φορείο και με βάλανε μέσα στα επείγοντα χωρίς να χρειαστεί να περιμένω τις 7-8 ώρες που συνήθως περιμένεις μέχρι να σε φωνάξουν. Ούτε πλήρωσα τα 100 ευρώ που πληρώνεις στα επείγοντα !

Με «μετακομίσανε» από το φορείο του ασθενοφόρου στο φορείο (ράντσο) του νοσοκομείου, και με αφήσανε σε μία άκρη. Πονούσα όμως, μου δώσανε κάτι χαπάκια και δεν καταλάβαινα την ώρα που περνούσε.

Μετά από κάποια ώρα (μισή; μία; δεν ξέρω...) ήρθε μία γιατρίνα, και άρχισα την γνωστή (για μένα) εξέταση. Σήκωσε τα πόδια, κούνα τα δάκτυλα, φέρε τα γόνατα στο στήθος σου, έχεις ακράτεια; κλπ. Αν έχεις ακράτεια, είναι σοβαρή περίπτωση (Cauda equina, ιππουρίδα) και χρειάζεσαι αμέσως επέμβαση (στις επόμενες 24-48 ώρες) για να μην μείνεις παράλυτος.

Το ίδιο ισχύει αν δεν έχεις έλεγχο του «κώλου» σου, και υπάρχει μόνο μία γρήγορη εξέταση. Ο γιατρός βάζει ένα πλαστικό γάντι και σου βάζει ... χέρι για να δει αν έχεις έλεγχο του σφικτήρα, αν μπορείς να σφιχτείς δηλαδή. Εγώ πέρασα από δύο νοσοκομεία, με είδαν ένα σωρό γιατροί, μέχρι που έχω χάσει το έλεγχο τόσες φορές μου βάλαν χέρι! Ένας ηλίθιος γιατρός με ρώτησε μάλιστα αν το αισθάνομαι !! 'Ημouνα έτοιμος να του 'λεγα «αν σε γ@@@@ουν, θα το αισθανθείς εσύ;» αλλά δεν το είπα.

Αργότερα ήρθε ο ορθοπεδικός υπηρεσίας, ένας ευγενικός νεαρός Ρουμάνος, και αφού κάναμε πάλι τα ίδια, σήκωσε τα πόδια, κούνα τα δάκτυλα, γύρνα να σου βάλουμε χέρι, κανονίσαμε να με αφήσει να γυρίσω σπίτι και κανόνισε για μαγνητική τομογραφία σε 6 μέρες (από Σάββατο σε Παρασκευή)

Το νοσοκομείο κάλεσε ένα ταξί να με πάει σπίτι και με νύχια και με δόντια έφτασα στο κρεβάτι, ευτυχώς ο ταξιτζής (καθαρόαιμος Ιρλανδός, με κοντομάνικο μέσα στον ψόφο του Ιανουαρίου) κουβάλησε τα πράγματά μου στο σπίτι.

Τις επόμενες μέρες τα πράγματα χειροτέρεψαν, δεν μπορούσα να κουνηθώ στο κρεβάτι, δεν υπήρχε περίπτωση να πάω στην τουαλέτα ή να καθίσω να φάω και στο τέλος δεν μπορούσα να σηκώσω το αριστερό μου πόδι. Αυτό σίγουρα ήταν κακό πράγμα, και παρόλο που είχαμε ραντεβού για την μαγνητική την Παρασκευή, καλέσαμε ασθενοφόρο μια μέρα πριν και με χώσανε στα επείγοντα στο νοσοκομείο Connolly, περνώντας πάλι αέρα όλες τις ουρές.

Στο νοσοκομείο Connolly στο Blanchardstown.

Στα επείγοντα με βάλανε σε ένα άλλο φορείο/ράντσο και με χώσανε σε ένα δωμάτιο με κουρτίνα για πόρτα... μια χαρά! Πέρασαν πάλι οι γιατροί υπηρεσίας, με τις γνωστές εξετάσεις, «σήκωσε το πόδι σου, κούνα τα δάκτυλα, γύρνα λίγο να σου βάλουμε χέρι...»

Πέρασε και ο Ρουμάνος ο γιατρός, «τι έγινε; γιατί ξαναήρθες;» «Δεν μπορώ να κουνήσω το αριστερό μου πόδι», πάλι οι εξετάσεις, χωρίς το χέρι αυτή την φορά, και μου λέει, «σε κρατάω αυτή την φορά, θα κάνεις εισαγωγή στην ορθοπεδική κλινική και θα κάνεις την μαγνητική το πρωί αντί το μεσημέρι που ήταν κανονισμένο». Αλλά, η εισαγωγή θα γινότανε όταν βρισκότανε ελεύθερο κρεβάτι, και αυτό έγινε μετά από 2 μέρες. Επί 2 μέρες έμεινα στα επείγοντα στο φορείο. Μου δίνανε πρωινό, μεσημεριανό, σαντουϊτσάκια και καφέ ή τσάι, είχα και σήμα για το κινητό (όχι Wi-Fi), με χαπακώνανε για να μην πονάω ... περνούσαν οι μέρες, και περίμενα να αδειάσει κρεβάτι στην ορθοπεδική κλινική.

Την επόμενη μέρα έκανα την μαγνητική, που μπαίνει στο portal όλων των νοσοκομείων της Ιρλανδίας και μπορούν να την δούνε από όλα τα νοσοκομεία. Στην Ιρλανδία, υπάρχουν κέντρα εξειδικευμένα σε κάποιες ειδικότητες (centre of excellence), και οι επεμβάσεις στην σπονδυλική στήλη είναι μία από αυτές που γίνονται στο νοσοκομείο Mater στο Δουβλίνο. Οι χειρουργοί κοιτάνε τις μαγνητικές και αποφασίζουν ποιες είναι αρκετά σοβαρές για να τις χειρουργήσουν.

Το Σάββατο το βράδυ βρέθηκε κρεβάτι στην κλινική, μου κάνανε εισαγωγή και πήγα σε ένα θάλαμο με άλλους 5.

Στην ορθοπεδική κλινική του Connolly

Σ' αυτό το θάλαμο έμεινα 5 μέρες, με πόνους και παυσίπονα, περιμένοντας να δούμε αν οι χειρουργοί στο Mater δουν την μαγνητική και αποφασίσουν την περαιτέρω πορεία. Υπήρχε -μικρή- πιθανότητα να λέγανε ότι με παυσίπονα και φυσιοθεραπεία θα απέφευγα την εγχείρηση. Μέχρι όμως να το πουν αυτό, πέρασε το Σαββατοκύριακο. Το φαγητό ήταν καλύτερο από τα επείγοντα και είχαμε και επιλογή από 2 φαγητά που τα παραγγέλναμε από την προηγούμενη μέρα. Το κακό ήταν ότι στην κατάσταση που ήμουνα δεν μπορούσα να φάω και πολύ, η μόνη θέση που δεν πονούσα ήταν να ήμουνα ξαπλωμένος στο πλάι, και

ήταν δύσκολο να φάω. Ευτυχώς είχα σήμα στο κινητό και ασχολούμουν με το ίντερνετ, facebook και διάφορα άλλα.

Οι άλλοι ασθενείς στον θάλαμο (όλοι άντρες) είχαν σπασμένα πόδια, χέρια και ήταν ένας που δεν μπορούσε να περπατήσει αλλά δεν υπήρχε σπάσιμο και οι γιατροί δεν μπορούσαν να βρουν τι είχε. Όταν έφυγα, οι γιατροί είχαν αποφασίσει να κοιτάξουν για αρθρίτιδα.

Την Δευτέρα μάθαμε ότι οι χειρουργοί είδαν την μαγνητική μου και μας είπαν ότι πράγματι χρειαζόμαστε εγχείρηση στο Mater. Από και πέρα, άρχισε η αναμονή για κρεβάτι στο Mater που μπορεί να αργούσε ανάλογα με την δυνατότητα του νοσοκομείου και των χειρουργών. Παρόλο που ήταν αρκετά σοβαρή η περίπτωσή μου, θα μπορούσε να καθυστερήσω εάν π.χ. γινότανε ατύχημα και έπρεπε να χειρουργηθούν πρώτοι τα άτομα στο ατύχημα. Περίμενα λοιπόν μέρα με την μέρα τότε θα μου πουν ότι φεύγω για το Mater. Και αυτό έγινε την Τετάρτη το απόγευμα, 6 μέρες από τότε που πήγα στα επείγοντα.

Στο νοσοκομείο Mater

Το νοσοκομείο Connolly είχε κλείσει ασθενοφόρο να με πάει στο νοσοκομείο Mater που θα γινότανε η επέμβαση. Πράγματι λοιπόν ήρθε το ασθενοφόρο στις 8:30 μ.μ., με χώσανε μέσα και σε 20 λεπτά είχα φτάσει στο Mater, σε ένα μονόκλινο δωμάτιο, σαν ξενοδοχείο φαινότανε. Μ' άφησαν μόνο μου στο δωμάτιο, στο κρεβάτι. Ήταν 9 το βράδυ, πολλά περνούσαν από το μυαλό μου, αλλά η πρώτη που μπήκε στο δωμάτιο ήταν η Τζένιφερ και ήθελε να υπογράψω κάτι χαρτιά για την ασφάλεια. Τα υπέγραψα μόνο όταν σιγουρεύτηκα ότι δεν θα πλήρωνα από την τσέπη μου, το δωμάτιο φαινότανε πολύ καλό για δημόσιο νοσοκομείο.

Μετά αρχίσανε τα όργανα. Μέχρι εκείνη την στιγμή, δεν μου είχε περάσει από το μυαλό ότι δεν θα γινόμουν καλά όπως ήμουν πριν. Νόμιζα ότι, αφού το νεύρο είχε συμπιεστεί και προκαλούσε τον πόνο και την παράλυση του ποδιού, ε, όταν θα είχε αποσυμπιεστεί, θα ήμουν πάλι καλά. Παραλυσίες, καροτσάκια κλπ, τα έλεγα μόνο για χαβαλέ. Έρχεται λοιπόν η Anne, μια ειδικευόμενη γιατρίνα που με ρωτάει «Ξέρεις γιατί ήρθες εδώ και τι θα κάνουμε;»

- Ναι, για να μου ξεμπερδέψετε το νεύρο.
- Ναι. Και για να γίνει αυτό θα κόψουμε ένα κομμάτι από το κόκκαλο για να πάμε στον δίσκο που πιέζει το νεύρο και θα κόψουμε ένα κομμάτι του δίσκου που πιέζει για να μην γίνεις χειρότερα.
- Εδώ με πιάσανε τα φίδια
- Δηλαδή, Anne, για σας τι είναι επιτυχία στην επέμβαση; Να αφαιρέσετε το κομμάτι του δίσκου που πιέζει το νεύρο;
- Ναι, για να μην γίνεις χειρότερα.
- Μπορεί και να μην ξαναπερπατήσω

- Ναι, μπορεί, αλλά συνήθως σε αυτές τις επεμβάσεις το νεύρο επανέρχεται κανονικά.
- Για τι ποσοστό μιλάμε;
- Δεν ξέρω ...
- Πόση ώρα κρατάει αυτή η εγχείρηση;
- Γύρω στις 3 ώρες.
- 3 ώρες:: Εμένα μου είπαν γύρω στις 1,5 ώρες.
- Όχι, γιατί μπορεί να χρειαστεί να κάνω επέμβαση και στους άλλους 2 δίσκους.
- Και αν πετύχει η επέμβαση, σε πόσο καιρό θα ξέρουμε αν θα γίνω τελείως καλά ή όχι;
- Δεν ξέρω, εξαρτάται από το κάθε άτομο.
- Στατιστικά ... τι χρόνο μιλάμε; 1 βδομάδα; 1 μήνα; 6 μήνες;
- Δεν ξέρω. Είναι σωστές οι ερωτήσεις σου, αλλά δεν μπορώ να τις απαντήσω. Θα μιλήσω με την ομάδα και θα σας πω αύριο.

και μας έκανε την καρδιά περιβόλι και έφυγε για λίγο.

Παίρνω τηλέφωνο της Jo να της πω τα καθέκαστα, αλλά ξαναμπαίνει η Anne στο δωμάτιο οπότε βάζω το κινητό σε ανοικτή ακρόαση και ξαναρωτάει η Jo τις ίδιες ερωτήσεις και παίρνει τις ίδιες απαντήσεις.

Σε λίγο ήρθε και ο νοσοκόμος, ένας από τις Φιλιππίνες, που δεν καταλάβαινα τι έλεγε, αυτός δεν καταλάβαινε τι έλεγα, ιστορία για γέλια, αλλά μου είχε κόψει την διάθεση για γέλια η γιατρίνα. Το μόνο που κατάλαβα ήταν ότι το όνομά του άρχιζε από N.

Αυτός λοιπόν που το όνομά του άρχιζε από N έρχεται και μου λέει «πιες ό,τι θες τώρα γιατί από τις 12 (το βράδυ) και μετά δεν θα βάλεις τίποτα στο στόμα σου για την εγχείρηση». Ήταν 12 παρά 10, ήπια ότι μπορούσα και προσπάθησα να κοιμηθώ.

Αλλά που. Όσο και να προσπαθούσα να ηρεμήσω, το καρτσάκι του Σόιμπλε ερχόταν στο μυαλό μου. Και πάνω που με είχε πάρει ο ύπνος, μπαίνει ο αναισθησιολόγος στις 2 η ώρα το πρωί και άρχισε να μου λέει τα δικά του. Αν έχω κάνει άλλες εγχειρήσεις, ότι θα με πλακώσουν στα δυνατά παυσίπονα μετά την εγχείρηση και δεν θα πονάω, πως θα με κοιμίσουν, κλπ. Του λέω, «κοίτα, δεν θα υπάρξει πρόβλημα, αφού δεν μ' αφήνετε να κοιμηθώ, θα κοιμηθώ στην επέμβαση».

Κάθεται 5-10 λεπτά και φεύγει. Άντε πάλι να σκέφτομαι το καρτσάκι, και μόλις με πήρε ο ύπνος, μπαίνει ο Τζον (John) στις 4 η ώρα το πρωί να μου πάρει αίμα !! Βρικόλακας θα ήταν που ήθελε να μου πάρει αίμα στα μαύρα μεσάνυχτα!

Και λίγο αργότερα, κατά τις 7 το πρωί ήρθε η Jo στο νοσοκομείο, και σε λίγο ήρθε η ομάδα της Anne, με αρχηγό έναν σχετικά νέο γιατρό φορώντας ένα ασιδέρωτο πουκάμισο (φυσικά, η Jo το πρόσεξε, όχι εγώ) αλλά δεν θα έκανε αυτός την εγχείρηση και οι απαντήσεις του ήταν σχεδόν ίδιες της Anne. Η εγχείρηση θα πετύχαινε αν δεν γινόμουν χειρότερα. Παρόλα αυτά, αυτός είπε ότι σχεδόν σε όλες αυτές τις εγχειρήσεις, ο ασθενής επανέρχεται. Δεν μπορούσε να πει αν θα ήταν σε 1 μήνα ή 6 μήνες ή 1 χρόνο, αλλά επανέρχεται. Η εγχείρηση θα κρατούσε γύρω στη 1,5 ώρα και όχι 3 που είπε η Anne.

Κάπως με ηρέμησε αυτός και περίμενα με την Jo να έρθουν να με πάρουν για την εγχείρηση. Στον διάδρομο υπήρχε μία τηλεόραση που είχε ηλεκτρονικό πρόγραμμα και έλεγε ποιος

χειρουργεί ποιόν, σε ποιο χειρουργείο και ποιος είναι ο επόμενος. Εγώ ήμουνα στην κατάσταση του ντόκτορα Τίμλιν (Timlin), που δεν τον ήξερα. Το αστείο ήταν ότι ήξερα έναν από τους χειρουργούς, τον κύριο Μόρις (Mr. Morris) που είχα πάει 2 φορές στο ιατρείο του παλιότερα με τα προβλήματα της μέσης μου, αλλά δεν ήμουνα στην κατάστασή του και δεν μπορούσα να διαλέξω. Κοίταξα στο ίντερνετ το βιογραφικό του Timlin, καλό φαινότανε, έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσα να κάνω και τίποτα άλλο.

Αργότερα ήρθε ένας νεαρός γιατρός από την ομάδα, και άρχισε την εξέταση. «Κούνα τα δάκτυλά σου, σήκωσε το πόδι σου στο στήθος σου» (δεν γινότανε, το πόδι ήταν σαν παράλυτο), βάζει το μπλε πλαστικό γάντι όχι ρε πούστη μου πρέπει και οι γιατροί στο Mater να μου βάλουν χέρι! Αυτός ήταν μάλιστα που με ρώτησε αν το αισθάνομαι το χέρι του !!

Κάποια στιγμή ήρθε ο Timlin στο δωμάτιό μου, μου εξήγησε τι θα έκανε, και μου αράδιασε κάτι ποσοστά. Πόσο τοις εκατό είναι να μείνω όπως είμαι, να γίνω χειρότερα, να γίνω καλύτερα αλλά όχι τελείως καλά κλπ. Δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω παράλυτος γιατί η επέμβαση θα γινότανε σε σπόνδυλο κάτω από το σημείο που θα μπορούσε να με αφήσει παράλυτο. Αυτός μου είπε ότι η εγχείρηση θα κρατούσε 1 ώρα. Όσοι περισσότεροι περνούσαν από δωμάτιο, τόσο μικρότερη η διάρκεια της εγχείρησης. Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να κάνω και τίποτα άλλο, υπέγραψα για την εγχείρηση και περίμενα να με πάρουν για το χειρουργείο.

Και μέσα σ' αυτά, πέρασε μία κυρία από την κουζίνα που έπαιρνε παραγγελία για το φαγητό της επόμενης μέρας. Πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό, με 3-4 επιλογές για κάθε γεύμα. Ξενοδοχείο ήταν, όχι νοσοκομείο!

Η εγχείρηση

Κατά τις 5 ήρθαν και με πήγαν στο χειρουργείο. Εκεί ήταν ο Timlin, ο αναισθησιολόγος, και κάτι άλλοι βοηθοί που δεν ξέρω τι κάνανε εκεί. Ένας από αυτούς, προφανώς ξένος από την προφορά του, με ρώτησε αν είμαι Έλληνας. Όταν του είπα «Ναι», αυτός άρχισε να μου μιλάει για σουβλάκια και διάφορα τέτοια, ενώ εγώ δεν είχα φάει για 18 ώρες! Βούλγαρος ήταν ο τύπος και είχε περάσει αρκετό καιρό στην Ελλάδα. Μετά θυμάμαι ότι είχε πέσει πολύς κόσμος από πάνω μου και μετά ξανά στο προθάλαμο του χειρουργείου για να με πάνε πίσω στο δωμάτιο. Η εγχείρηση είχε τελειώσει.

Όταν συνήλθα είδα ότι το πόδι ήταν ακόμα παράλυτο, δεν είχε αλλάξει τίποτα. Ρώτησα την νοσοκόμα που ήταν δίπλα μου που μου λέει ότι η εγχείρηση πέτυχε αλλά δεν ήξερε να μου πει τίποτα άλλο. Πέρασε και ο Timlin όσο περίμενα στον προθάλαμο του χειρουργείου, μου είπε ότι όλα πήγαν καλά και θα ξαναπερπατήσω και έφυγε τρέχοντας. Κάπως ηρέμησα.

Και σε λίγο ήρθαν οι νοσοκόμοι που με γυρίσαν στο δωμάτιο μου.

Εκεί ήταν η Jo και είχε έρθει και ο Αλέξανδρος. Ήρθε και μία νοσοκόμα που μου έβαλε προληπτικά την ενδοφλέβια αντιβίωση και μου λέει ότι αν πονάω να ζητάω από τον νοσοκόμο, αυτόν που το όνομά του άρχιζε από N, να μου δίνει το Oxycoron, ένα δυνατό παυσίπονο. Της είπα να βάλει και λίγο LSD για να μην πονάω, αλλά δεν το έπιασε το αστείο. Μου φέρανε και φαγητό αλλά δεν πήγαινε τίποτα κάτω, μόνο νερό έπινα.

Σε λίγο φύγανε η Jo και ο Αλέξανδρος και έμεινα μόνος μου με την δίψα μου. Ο καημένος ο νοσοκόμος (αυτός που τ' όνομά του άρχισε από N) έτρεχε σαν τον Usain Bolt, τον καλούσαν και από άλλα δωμάτια, αλλά πήγε να μου γεμίσει το μπουκάλι μου με νερό και μου έφερε 2 φέτες τoστ για να βάλω κάτι στο στόμα μου που είχα αρχίσει να ψιλοζαλίζομαι.

Μετά με πήρε ο ύπνος και ξύπνησα κατά τις 7 το πρωί ενώ η Jo καθότανε σε μια καρέκλα από τις 6:30

Μετά την εγχείρηση

Κατά τις 7 και κάτι ψιλά πέρασε η ομάδα με υπεύθυνο τον γιατρό με το ίδιο ασιδέρωτο πουκάμισο, μου είπαν κι αυτοί ότι η εγχείρηση πέτυχε και κατά πάσα πιθανότητα θα περπατούσα. Με ρωτήσαν αν πονάω, μου είπαν ότι την εγχείρηση την έκανε μόνος του ο Timlin και φύγανε. Το καταπληκτικό ήταν ότι δεν πονούσα πιά! Με το που ξεπιάστηκε το νεύρο, σταμάτησε ο πόνος. Κοιμόμουνα χωρίς να πονάω, καθόμουνα χωρίς να πονάω. Αργότερα ήρθε η φυσιοθεραπεύτρια που ζήτησε από την Jo να βγει λίγο έξω, και μου άρχισε τα γνωστά, κούνα τα δάκτυλα, χωρίς όμως να μου βάλει χέρι. Μου είπε ότι θα αρχίσουμε φυσιοθεραπεία από Δευτέρα (Παρασκευή ήταν τότε) γιατί δεν γίνονται φυσιοθεραπείες τα σαββατοκύριακα !

Με το που έφυγε αυτή, ήρθε καπάκι ο Timlin. Μου είπε και αυτός ότι πήγε καλά η εγχείρηση και ότι θα ξαναπερπατήσω, αλλά δεν ήξερε σε πόσο καιρό. Μου είπε κάθε πότε θα αλλάζω τον επίδεσμο και έφυγε πριν γυρίσει η Jo που είχε έρθει από τα μαύρα μεσάνυχτα για να του μιλήσει.

Μετά πέρασε η καλή κυρία που παίρνει την παραγγελία για το φαγητό της επόμενης μέρας και αργότερα μου έφερε το μεσημεριανό, που το είχα παραγγείλει από την προηγούμενη.

Από εκεί και πέρα, και όλο το Σαββατοκύριακο, δεν έκανα τίποτα άλλο από το να περιμένω να έρθει η Δευτέρα να αρχίσω τις φυσιοθεραπείες και να καλώ τον νοσοκόμο ή την νοσοκόμα να μου μετρήσουν την κύστη κάθε φορά που ουρούσα, γιατί λέγανε ότι δεν αδειάζω όλη την κύστη και μπορεί να υπήρχε πρόβλημα με τον προστάτη. Και κάθε φορά, καλούσα τον νοσοκόμο και ερχότανε με ένα μηχάνημα για υπερηχογράφημα, όπως ακριβώς

κάνουν στις εγκύους για να δουν πως πάει το έμβρυο. Πέρασαν και κάτι φίλοι και φέραν κάτι ωραία σοκολατάκια, και πέρασε το Σαββατοκύριακο.

Από Δευτέρα αρχίσαν τα ίδια. Περνούσαν οι γιατροί στις 7 η ώρα το πρωί και σε ξυπνάνε να σου πούνε ότι είσαι καλά. Μετά το πρωινό πέρασε η φυσιοθεραπεύτρια και έφερε ένα αναπηρικό καροτσάκι, σαν του Σόιμπλε, και μου έδειξε πως να πηγαίνω από το κρεβάτι στο καροτσάκι και ανάποδα. Επιτέλους, άρχισα να βγαίνω από το κρεβάτι.

Η φυσιοθεραπεύτρια με πήγε στο γυμναστήριο και με έβαλε σε ένα μηχάνημα που με σήκωσε όρθιο και με άφησε 15-20 λεπτά για να συνηθίσει ο οργανισμός μου να είναι όρθιος. Μετά με έβαλε σε ένα ποδήλατο για να δυναμώσουν τα πόδια και όταν τελείωσε με πήγε στο δωμάτιό μου. Μου είπε ότι η κυρία Σμίθ (Smith) που είναι υπεύθυνη του κέντρου αποθεραπείας της Ιρλανδίας στο Ντανλίρι θα αποφάσιζε αν θα πήγαινα εκεί ή πίσω στο νοσοκομείο που ήμουνα, στο Connolly στο Blanchardstown.

Το υπόλοιπο της ημέρας πέρασε βλέποντας Netflix, τηλεόραση, facebook και ειδήσεις στο web.

Την επομένη, μετά από το πρωινό, μου φέραν το ποδήλατο στο δωμάτιό μου. Κατέβηκα από το κρεβάτι και πήγα στο καροτσάκι όπως μου είχαν δείξει και έκανα 5 λεπτά ποδήλατο. Σε λιγάκι όμως ήρθε η προϊσταμένη και μου είπε ότι δεν χρειάζεται να πάω στο Ντανλίρι για αποθεραπεία και θε με στείλουν πίσω στο Connolly, στο νοσοκομείο απ' όπου είχα φύγει.

Και όπως πήγα στο Mater, με τον ίδιο τρόπο έφυγα, με ασθενοφόρο.

Connolly ... ξανά !

Από την επόμενη μέρα, Τετάρτη, σχεδόν 2 βδομάδες από τότε που πήγα στα επείγοντα, άρχισε η φυσιοθεραπεία. Το αστείο ήταν ότι εγώ δεν ήμουνα άρρωστος, παράλυτος ήμουνα, και κράταγα ένα κρεβάτι γιατί δεν υπήρχαν θέσεις στις κλινικές αποθεραπείας για να κάνω την φυσιοθεραπεία. Οπότε την άρχισα εδώ. Μου φέραν ένα καροτσάκι σαν του Σόιμπλε για να κυκλοφορώ και ήρθε ο Έντι (Eddy) και με πήγε στο γυμναστήριο που γινότανε η φυσιοθεραπεία.

Η φυσιοθεραπεύτριά μου, η Ελέεν (Elaine), μια πολύ καλή και γελαστή κοπέλα, ήξερε καλά την δουλειά της, άρχισε τα διάφορα κόλπα, σήκωσε το πόδι, κάτσε από δω, γύρνα από κει, σήκω λίγο, περπάτησε λίγο και διάφορα τέτοια. Μου ζήτησε μάλιστα να φοράω σορτσάκι για να βλέπει πως δουλεύουν οι μύες στα γόνατα. Μου έδωσε ασκήσεις να κάνω 3 φορές την ημέρα στο κρεβάτι, και πήγαινα στο γυμναστήριο (με το καρτσάκι) πρωί και μεσημέρι.

Μέρα με την μέρα φαινότανε μία μικρή διαφορά στην κίνηση. Μου έδωσε και ένα Π για να πηγαίνω από το κρεβάτι στο καρτσάκι και το ανάποδο. Ευτυχώς περνούσα από την καφετέρια και έπαιρνα κανένα καπουτσίνο. Την πρώτη φορά δεν το σκέφτηκα, με τα δύο χέρια έσπρωχνα το καρτσάκι, δεν είχα 3^ο χέρι να κρατήσω τον καπουτσίνο! Τον έβαζε λοιπόν στα πόδια μου και πήγαινα σιγά-σιγά για να μην χυθεί και καούν τα τέτοια μου.

Και περνούσαν οι μέρες χωρίς καμία διαφορά. 3 βδομάδες στο Connolly, 5 βδομάδες συνολικά. Περνούσαν οι γιατροί για να σε ξυπνήσουν στις 7, μετά πρωινό στις 8:30, φυσιοθεραπεία στις 11:30, μεσημεριανό στις 12:30, φυσιοθεραπεία στις 3, βραδινό (στις 4:30 !!), τσάι/καφέ με μπισκοτάκια στις 7:00, Netflix (Sons Of Anarchy), και ύπνος κατά τις 12, όταν βέβαια δεν φωνάζανε ή προσευχόντουσαν οι άλλοι.

Γιατί μετά από 3 μέρες, με βγάλαν από το μονόκλινο και με πήγαν σε θάλαμο για 6, και τυχαία μου δώσαν το κρεβάτι που είχα την πρώτη φορά, πριν την επέμβαση στο Mater. Εκεί όμως ήταν δύο άρρωστοι που δεν ξέρω τι ακριβώς είχαν, ο Laurence και ο Christopher, καμιά 40αρια χρονών ο Christopher και καμιά 60αρια ο Laurence. Αυτοί είχαν διπλανά κρεβάτια, αλλά ο Laurence ροχάλιζε λιγάκι, όχι δυνατά. Ενοχλούσε όμως τον Christopher που άρχιζε να φωνάζει «Σκάσε» (Shut up), αλλά τόσο δυνατά που τον άκουγε όλο το νοσοκομείο. Όλοι ξυπνούσαν εκτός από τον ... Laurence! Ο Christopher τσίριζε πιο δυνατά, τον άκουγε ο Bill που ήταν σε ένα μονόκλινο από την άλλη πλευρά του διαδρόμου, και έβριζε τον Christopher που δεν τον άφηνε να κοιμηθεί. Της πουτάνας, βριζόντουσαν από διαφορετικούς θαλάμους. Και όταν πήγαινε κανένας καημένος νοσοκόμος να ηρεμήσει τον Christopher, τα άκουγε κί αυτός (Fuck off!)

Είχα γίνει πτώμα, δεν είχα κοιμηθεί 3 μέρες, δεν με παίρνανε τα πόδια μου. Είδε η Ελέεν ότι δεν έκανα προόδους, της εξήγησα ότι δεν κοιμάμαι, και κανόνισε με την προϊσταμένη να με αλλάξει θάλαμο. Ο καινούργιος θάλαμος ήταν πολύ πιο ήσυχος. Εκτός από ορισμένες φορές που φέρνανε αρρώστους στον θάλαμο - όλες τις ώρες της νύχτας και ανάβανε τα φώτα-κατά τ' άλλα κοιμόμουν λιγάκι. Βέβαια είχαμε και τις εξαιρέσεις, όπως ένα βράδυ που η κυρία πολύ μεγάλης ηλικίας στο απέναντι κρεβάτι προσευχότανε δυνατά. Το Πάτερ Ημών στα αγγλικά και ένα σωρό. Όμως ουδέν κακόν αμιγές καλού, δεν έκλεισα μάτι αλλά έμαθα όλες τις προσευχές της καθολικής εκκλησίας.

Το πότε θα έφευγα τό το νοσοκομείο θα το αποφάσιζε η Ελέεν. Δεν πα να έλεγαν οι γιατροί, χειρουργοί και μεγαλογιατροί ότι πρέπει να φύγω από το νοσοκομείο γιατί δεν είμαι άρρωστος πιά, η Ελέεν τους έλεγε ότι θα φύγω μόνο όταν θα μπορεί να είναι ανεξάρτητος στο σπίτι, δηλαδή όταν θα μπορούσα να περπατήσω στο σπίτι μόνος μου, με Π ή με πατερίτσες. Δεν υπήρχαν θέσεις στα κέντρα αποθεραπείας για μένα, είτε γιατί η κατάστασή μου δεν ήταν κρίσιμη είτε γιατί ήμουν μικρότερος από το όριο ηλικίας. Εκεί πάνω πατούσε η Ελέεν και τους έλεγε ότι αν φύγω και πάω σπίτι και πέσω και σπάσω κανένα ισχύο, θα γυρίσω στο νοσοκομείο με άλλο πρόβλημα, και έτσι δεν λέγανε κουβέντα οι γιατροί.

Έτσι περάσαν 3 βδομάδες, αρχίσαν να γκρινιάζουν οι γιατροί, γκρινιάζα και κι'εγώ, είδε η Ελέεν ότι πήγαινα καλύτερα μέρα με την μέρα και αποφασίσαμε να πάρω εξιτήριο την Παρασκευή 28 Φεβρουαρίου, ένα μήνα και 6 μέρες από την ημέρα που πήγα στα επείγοντα στο νοσοκομείο Connolly.